

KIS LAP

A HÁLADATOS LIBA. (lásd 374. l.)

A KIS MUKK VISZONTAGSÁGAI.

— Keleti mese. —

AZÁMBAN lakott egy ember, kit a nép mindig csak kis Mukknak nevezett, és a ki élénken van bevésve emlékezetembe, mert egykor ő miatta majd halálra vertek. A kis Mukk bár öreg legény volt, mégse volt nagyobb három vagy négy lábnyinál, és kis termetén sokkal vaskosabb fejet emelt, mint más emberek. Minden négy héten legfeljebb egyszer ment ki a házból, és mikor a háztetőn sétált, azt hitte volna az ember, hogy csak a feje járkál fel s alá. Mi csintalan gyermekek, természetes hogy csufot ütünk belőle, és ezzel a kis verssel bosszantottuk:

Kis Mukk! kis Mukk! kis Mukk!
Nagyházban élsz, de négy hét
Alig hogy egyszer kivét;
Derék törpe legény vagy,
Fejed mint a hegy oly nagy.
Ide tekints, kuk, kuk, kuk
Fogj meg, ha tudsz, te kis Mukk!

Megvallom, hogy én a többi között leggonoszabb voltam, sokszor megrángattam köpönyegét, úgy hogy nagy papucsában elbotlott és elesett. Ezen sokszor jóízűt nevettem, de bezzeg elment kedvem a nevetéstől, mikor egy napon a kis Mukkot atyám háza felé tipegni láttam. Én elbujtam, de láttam, hogy mikor kijött, apám nagyon hajlongott előtte; soká nem mertem kijönni buvóhelyemből, de végre az éhség kihajtott. Meghunyaszkodva léptem apám elébe, a ki komoly han-

gon mondá: „Te bántottad a kis Mukkot? Majd elbeszélem, elmondok neked történetét, és te nem fogod őt többé csufolni; de előtte is, utána is megkapod a szokottat, tudod már . . .“ a szokott virgács volt, mit emberül rám sóztak.

Később elmondta, hogy a kis Mukknak apja szegény de becsült ember volt Niceában, a ki épen olyan remeteségben élt mint a fia, kit törpe termete miatt nem tűrhetett. A kis Mukk azonban tizenhat éves korában eleven fiu volt, a mikor is atyját elég korán elvesztette. A kegyetlen rokonok, kiknek atyja pénzzel tartozott, a fiut elkergették a háztól, nem adtak neki egyebet atyja kabátjánál, ami természetesen csak ugy lötyögött rajta, de ő azért magához szabta, és mai napig viseli. Kiment hát a ház ajtaján, olyan reménységgel, hogy majd szerencsét próbál a nagy világban. A harmadik nap reggelére kelve, a magaslatról megpillantott egy nagy várost, melynek tetőzetéről a félhold ragyogott. Fáradtsága daczára egyet ugrott, és felkiáltott: „Igen, igen, itt próbálok szerencsét!“ Délfelé a város kapujához ért, ott köpönyegét félvállra vette, a tört rézsút szúrta övébe s a port lábairól leverve bátran belépett a kapu alá. Már több utcán szédelgett, de egy ajtó se nyílt előtte. Epen a mint ismét egy nagy szép házra felbámészkodott, megnyílt az ablak, honnan egy vén asszony, csikorgó hangon lekiáltott:

A
kutya
takaró
szony
kérdés

a kás
jöttem

tudja
macsk

M
pen k
is rés
asszon
hozzát

A
gig né
Mukk
nem b
valami
kis M
asszon
asszon
meget
megjár
baja a
ziné a
magáb
csakho
jutni,
lért se
kos la

Ide, ide, ide, ide!
 Megfőtt a kása izibe.
 Terítve van, kitálálva,
 A ki éhes megtalálja.
 Jó szomszédok ide, ide.
 Elfőtt már a kása leve!

Az ajtó kinyílt, és Mukk látta, kutya macska egymás hátán, mint takarodnak be rajta szaporán. Az asszony a lépcsőn állt, és haragosan kérdezte tőle, hogy mit keres?

— Hiszen te meghívtál mindenkit a kására, én meg éhes vagyok, hát jöttem az orrom után.

— De hát honnan jössz te? Hisz tudja az egész város, hogy én csak macskáimnak főzök.

Mukk elmondta történetét és szépen kérte az asszonyt, hadd vegyen ő is részt a macska-lakomában; a jó asszony nem bánta, Mukk is tehát hozzáfogott és jóllakott.

A mint jóllakott, a banya végig nézte, azután megszólította: „Kis Mukk, maradj nálam szolgálatban, nem bánod meg, jó lesz dolgod!” Ez, valamint a macskakófiéz, tetszett a kis Mukknak, és beszegődött Géházini asszonyomhoz. Dolga abból állt, hogy asszonya macskáira felügyelt, azokat megetette és megkefélte. Eleinte csak megjárta, de csakhamar meggyült baja a nevetlen állatokkal s Géháziné asszonyommal, mignem föltette magában, hogy kilép szolgálatából; csakhogy előbb szegődött béréhez akart jutni, miből eddigelé egy veszett filért se látott. Ott gyanította egy titkos lakatra vert szobában a banya

kincseit, de kérdés, hogyan férjen hozzája?

Egy reggel, mikor a banya távozott, a kis eb, kivel a banya mostohául bánt de Mukk magához kecségtetett, megrántja kabátja szélét, mintha mondta volna, hogy menjen utána; és ki hinné? tekervényes utakon, épen abba a szobába vezette, melyet a banya belakatolt; de a keresett pénz helyett csak lomot, ringyet rongyot talált; egy ideig kutatózott, hányt vetett. Kivált megtetszett neki egy kristály edény, melyet fel is vett, hogy bele nézhessen; de hogy megijedt! A fődél, mit észre se vett, leesett és darabokra tört. . . . Sok ideig lélegzeni se mert, vége volt. Neki szökni kellett, ha azt nem akarta, hogy a vén banya agyonverje. . . . Eltökölte magát iziben, széljeltekintett, ha nem volna-e mégis valami utra való, mit magával vihetne. Megpillantott egy pár irgalmatlan nagy és esetlen papucsot. Szép, takaros nem volt ugyan, de mégis jobb az övénél; csakhamar beledugta lábait, kezébe vett még egy csinos kis botot, és indult kifelé a házból, a városból; azonban kezdi ám észrevenni, hogy azok a papucsok valami sajátságos papucsok; mert a papucs vitte őt, és nem ő a papucsot, még pedig olyan sebességgel, hogy ha akarta volna, se tudott megállapodni. . . . Ohó, gondolá magában, és találomra el is sohajtotta magát: ohó! E szóra a papucspár megcsendesedett, megállt. . . „Van hát mégis valami, a mit szerettem, és a minek az életben hasz-

nát vehetem.“ Azután megpihent, és csendesen elaludt.

Álmában megjelent a kis eb és megszólalt: „Pajtás Mukk! Te még nem is tudod hogy kell bánni a papucsokkal; tedd meg tehát, hogy va-

lahányszor háromszor egymásután megfordulsz a papucs sarkán, hipp hopp hírével hova akarsz, oda jutsz el; a kis bot segítségével pedig kincset találhatsz, a mennyi kell, mert az elásott arany felett háromszor,

A kalács. V.

(Vége.)

Megvan megvan, keze rajta,
Már is nyilik Pali ajka,
Dudás boldog — de — de hát — ni —
Asztal és szék kezd indulni —

az ezüst felett kétszer üti meg a földet.“ A mint felébredt, nyomon kísérletet tett, bárha a sarkon fordulás nem egy könnyen sikerült a nagy papucsban. — Végre hármát fordult s azt kívánta, hogy a szomszéd nagy

városban teremjen. Alig hogy meg gondolta, már a légben evezett; és lepottyant a vásártéren, hol nagynehzen tudott átfurakodni a sűrű néptömegben.

Már most a kis Mukk komolyan

kezd
szere
ásó
ásva
csai,
futó

ninc
kis
ő ne
A p
meg
legy

kezdett gondolkozni, hogy mi uton szerezhethetne pénzt. Volt ugyan kincs-ásó botja, de hol van a kincs el-ásva? Ekkor eszébe jutottak papucsai, és elhatározta, hogy kengyelfutónak szegődik. A nagyur palotája

után kérdezősködött és ott a rabszolgák porkolábjánál jelentette kérelmét. Ez megnézte a kis embert tetőtől talpig és így szólt: „Te, apró lábaidal a nagyur kengyelfutója! elment az eszed. Hordd el magadat,

A kalács. VI.

Kezd indulni, felfordulni,
Földre esik a sok holmi;
Pali pedig hasra bukik —
Dudás kutya nagyot csuklik.

nincs időm veled bolondoskodni.“ A kis Mukk azonban erősen állítá, hogy ő nem tréfál, és hogy ő fogadni mer. A porkoláb nagyot nevetett, de azért meghagyta neki, hogy estére készen legyen. Maga a porkoláb elment a

királyhoz, és elbeszélte neki a történetet. A király jókedvében a palota háta mögötti téren megtéteté az előkészületeket, és egész udvarát meghivatá a versenyre.

(Vége következik.)

A HÁLADATOS LIBA.

(Képpel a cziulapon.)

HMLÉKEZTEK-E még, kis olvasóim, azon történetkére, melyet Lottinak és testvéreinek nem régen atyjuk elbeszél? Remélem, hogy emlékeztek; Lotti legalábbbb nem egyhamar tudta feledni s egy napon, midőn épen libapecsénye volt ebédre, hirtelen megszólalt:

„Milyen kár, olyan jó madarat, mint a liba, megsütni és megenni!“

„Épen mert jó, meg kell sütni és megenni,“ szolt nagy bölcsen két évvel ifjabb testvére, Laczi.

„A régi időkben nem is ettek libasültet,“ szolt közbe az atya. „Azt hitték hajdan, hogy a libahus megemészthetetlen; ellenben a kacsa husát igen nagyra becsülték s azt tartották, hogy hathatós orvosság sok betegség ellen.“

„Kedves mama! Majd ha ismét beteg leszek, kacsasültet kérek orvoságnak,“ szolt Lotti, mire a többiek nagyot nevettek.

„A liba helyett,“ folytatá az apa, „régiben a hattyuk husát tartották pompás sültnek, a mire pedig már senki sem gondol. Akkor a fejdelmek és nagy urak asztalán vendégségek alkalmával soha sem volt szabad a sült hattyunak hiányzani. Később azonban rájöttek, hogy bizony

a libasült jobb s most a hattyut csak diszképen tartják tavakon és mulatókertekben, a mire nagyon alkalmas is, mert igen szép állat.

A hattyu, épen úgy mint a liba, nagyon ragaszkodik egymáshoz s ennek nem régiben megható példáját láttam. Egy barátom kertjében, szép kis tavon élt egy pár gyönyörű hattyu; gyakran nézegettük a szép állatokat, a mint felduzzasztott tollazattal a vízben büszkén uszkáltak vagy a parton a napon sütkeztek. Néha elsétáltak a következő gazdasági udvarba és különösen gyönyörködtetni látszott őket a nagy tűz, mely ott egy katlan alatt égni szokott; a katlanban burgonyát, répát főztek a hizó marhák számára és sok hulladék volt elszórva a földön; de a mi hattyuink nem nyultak hozzá, csak megálltak a tűz előtt és bámulták gyakran órákig s midőn a tüzet kioltották, a hattyuk szép csöndesen megfordultak és visszamentek a tóhoz. Egy napon azonban nagy szerencsétlenség történt; görény lopózott a kertbe s éjjel, midőn a hattyuk a parton aludtak, az egyiket elragadta és nyom nélkül eltűnt vele. Barátom nagyon sajnálta kedvencz madarát, de még jobban busult a megmaradt, most már árva hattyu. Összevissza járta a kertet, udvart, mezőt s látható volt, hogy párját keresi, — de hiába. A szegény árva hattyu napról napra szomorubb lön, nem evett s egy reggel halva találták a tó partján.

Ez szomorú kis történet, hanem

mondok
datos lib
ságban
pedig az
belopózo
akarta r
rókák is
nagyon
ha az ál
akkor a
pedig sz
csére k
és kemé
mitotta
szerencs
a liba
háláját
libatárs
legelni,
radt az
nem tu
gette a
visszaté
a rácsor
mult m
beereszt
fogva a
társak
a liba
előtte t
minden
falun k
kára mi
Egyszer
volt s
ekkor a
geltől
mulatta
a beteg

mondok vigabbat és pedig egy háladatos libáról. Ez a libácska szoros barátságban élt a házörző kutyával, még pedig azon idő óta, midőn egy róka belopózott az udvarba és magával akarta ragadni a libácskát, mert a rókák is szeretik a libahúst. A dolog nagyon veszedelmes kezdett lenni, és ha az álnok rókának szándéka sikerül, akkor a történetemnek már vége, és pedig szomorú vége lenne. De szerencsére közbejött az izmos házörző eb és kemény viaskodás után megfutamiotta róka komát, a libát pedig szerencsésen megszabadítá. E nap óta a liba mindenképen ki akarta mutatni háláját megmentője iránt. Elhagyta libatársait, nem ment velök a mezőre legelni, hanem a kutya közelében maradt az udvarban. A gazda ezt eleinte nem tudván mire vélni, erővel kikergette a többiekhez; de az mindig csak visszatért s ha a kapu zárva volt, a rácson át bedugta fejét s úgy bámult megmentőjére. Végre a gazda beeresztette az udvarba s ez időtől fogva a kutya és a liba elválhatlan társak valának; a kutya házikójába a liba soha sem tolakodott be, hanem előtte ült le; a merre a kutya járt, mindenütt utána biczegett, még a falun keresztül is, úgy hogy nemskára mindenképp ismert és mulatott rajta. Egyszer a derék házörző eb beteg volt s nem mozdult ki kunyhójából; ekkor a liba odaült ajtaja elé s reggeltől estig őrizte, mintha ápolni és mulattatni akarta volna. Mikor aztán a beteg fölgyógyult, ismét együtt sé-

táltak az udvarban s barátságuk mindaddig tartott, míg végre a szegény libácskára rákerült a szakácsné kése s leölték, megsütötték és megették.“

AZ UJ VIRÁGCSERÉP.

(Képpel a 380. l.)

„Van ám, Terka, minekünk
Olyan virág-cserepünk,
A milyen még sohsem volt, —
Nem lelsz hozzáfoghatót !

Olyan finom porcelán
A világon sincs talán;
Aranyos kívül belül,
Khinaországból kerül.

§ nézd, a füle mily bohó,
Valóságos zöld kigyó.
És emelni rajt mi jó
Nézd csak, nézd — jaj jaj — jaj óh! —

Elejté a cserepet,
Ugy hogy száz felé repedt,
Darabokra szertehult
Ide-oda szétgurult.

Khinaország remeke
Ottan fekszik cserepe! . . .
Ez sirt, az megrémüle —
Hát biz ez lett belőle.

BÖLCS MONDATOK.

Száz vak sem lát többet egy vaknál.
Egy jó fej többet ér sok kéznél.
Légy hálás az iránt, a ki dicsér, de
még hálásabb az iránt, a ki fedd.

A BETEG. (lásd a 378. l.)

A Gyík. (lásd a 381. l.)

UING AZ ÁLOM ISTENE.

Az indiánok vallása tele van mindenféle szellemekkel s így van náluk az álomnak is egy istene s ezt Uing-nek nevezik.

Miután Uing-et szellemnek hiszik, persze láthatatlannak is gondolják, de azért tudják pontosan, minő alakja van s azt is tudják, hogy van neki egész sereg apró szellemkisérete, kik parancsait teljesítik. Ezen apró szellemek kicsiny bunkósbottal vannak fölfegyverezve, melylyel addig verdesik az emberek homlokát, míg ezek elalusznek. Rendesen az ágy alatt tartózkodnak, de a sátrak karóinak tetejére is szeretnek ülni, vagy bebujnak a vadász pipájába, s midőn az kissé leül pihenni, a szellemek előbujnak s elaltatják a vadászt. Ekkor aztán őzek és szarvasok bántatlanul sétálnak a vadász előtt, ki üres kézzel kénytelen hazatérni.

Máskülönben az Uing-ek jó, barátságos szellemek és csak azért üzik mesterségöket, hogy az emberek kellően pihenjenek.

Természetes, hogy sok mesét is tudnak aztán a szegény együgyű indiánok e képzelt szellemekről s egy indiánus a következőket mesélte egyszer:

„Néhány év előtt történt, hogy egy napon vadászaton voltam, s reggeltől estig fáradtam és nem találtam semmi használható vadra. Egyszerre azonban észrevettem, hogy két jó vadászkutyám is elmaradt tőlem; torkom szakadtából kiáltoztam, füttyültem utánok, de hiába. Visszatértem tehát s hosszas keresés után aludva találtam őket egy fa mellett. Ijedve láttam, hogy Uing lakása mellé jutottak. Oly nagy az álom istenének hatalma, hogy magam is csak nagy erőfeszítéssel tudtam az álomnak ellenállani s a két ebet felköltetni. Az öreg Uing isten a fának egy vékony ágán ült s olyanforma volt, mint egy óriási

szunyog, szárnyai akkorák valának, mint egy-egy hajóvitorla s zümmögése egy vizesés zugásához hasonlított.“

Uing az indiánoknál még az ostobaságnak is jelképe s ha valaki bolondokat beszél, azt mondják róla, hogy „Uing van közelében.“

Ha a gyermekek este ásitoznak, anyjok azt mondja: „Gyerekek, menjetek aludni, Uing közel van.“

Nemde sok furcsát kigondol a tanulatlan emberek elméje?

A BETEG.

(Képpel a 376. l.)

„Jaj doktor ur, jaj doktor ur,
Mehült a Józsika!
Hisz nem csoda, mert mint a bak
Mindegyre ugrik a!

Tegnap a nedves zombikon
Tótágast állt biz ő —
S most jéghideg a lába, és
A feje ah, mi hő!“

Igy szól szorongva az anya
A doktor bácsihoz,
S ez gyógyszert ir, melyet Zsuzsi
A patikából hoz.

„Ezt szedjed szorgosan, gyerek,
Mig elfog a meleg!
És nem eszel három napig —
Hallottad, kis beteg?“

S ha így nem teszsz fiú,
A mint parancsolom:
Mehalsz s anyád, testvéreid
Zokognak sirodon!“

Megszeppent erre Józsika
S már azt hívé: halott!
„Óh!“ így rimánkodék, „hisz én
Még oly kicsiny vagyok!“

S biztat
A kes
Mert se
Hiába

„S ha
Szedj
Látod,
Mily

És szed
A sze
És háro
Ismét

„Lám d
J a v u
Ezentul
S mir

A

Minő sa
itt függ! Cs
a többi, csak
a többi és m
más falevél
lényeges kör
van varrva,
vagy erszény
szabómester
sával? Ez itt
nem is varr
mert maga s

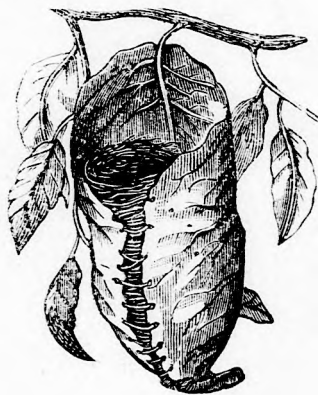
S biztatja anyja, szedje csak
A keserű vizet,
Mert sem orvost sem patikát
Hiába nem fizet.

„S ha szereted az éltedet,
Szedjed roz gyermekem!
Látod, te gondatlan fiu
Mily bút szeresz nekem?“

És szedte szedte Józsika
A szert és izzadott;
És három hosszú nap után
Ismét föllábadott.

„Lám doktor ur, lám doktor ur,
Javult a Józsika.
Ezentul tótágast nem áll
S mint bak nem ugrik a.

A KIS SZABÓK.

Minő sajátságos valami az, a mi
itt függ! Csak olyan falevél ugyan, mint
a többi, csak úgy függ az ágon, mint
a többi és még is különbözik minden
más falevéltől, különbözik pedig igen
lényeges körülmény által, t. i. hogy össze
van varrva, úgy, hogy egy kis zacskóhoz
vagy erszényhez hasonlít. De hát miféle
szabómester foglalkozik falevelek varrá-
sával? Ez itt bizony nem lakik városban,
nem is varr tüvel, — olló sem kell neki,
mert maga sincs akkora, mint egy kis

olló; — ez a szabó nem más, mint egy
piczi madár, melyet varró madárnak is
neveznek. Ez ügyes madárka a forró égöv
alatt lakik s ilyen furesa módon készít
magának fészket: Nem rakja a fészket,
mint a többi madarak, hanem varrja.
Persze nincs tüje, sem czernája, és ha
volna sem tudna mit csinálni vele.
Hanem van jó hegyes csőre, ezt használja
tű gyanánt s fur vele lyukat a falevél-
ben, a hol szükséges; czernája fűszálból
áll, melyet a csőrével furt lyukon ke-
resztülhuz s így a fészket pompásan ösz-
szevarrja. Mikor a zacskó készen van,
belül mohával puhára kibéleli s megvan
a lakás. Ekkor aztán piczi tojáskákat rak
belé s ezekből nemsokára kibujnak a
kicsinyek, kis szabólegények és varróle-
ányok, kik nem is járnak iskolába,
mégis megtanulják mesterségüket és mire
nagyra nőnek, tudnak tű és czérna nél-
kül fészket varrni maguknak.

A VÁLYU.

(Képpel a 381. l.)

Vályu a mi tengerünk,
Papir a hajónk.
Öröm nézni, amidőn
Egy a másra ront.

A vályúba ha fuvunk
Megvan a vihar,
S örvény támad, ha kezünk
Vizében kavar.

S ami a lyukon kifoly,
Az a zuhatag;
S csomójában látjuk a
Nagy sziklafalat.

*Több megfjítő is érkezőn, sokak
ohajára csak a jövő számban közlöm a
megfjítő neveit. Ugyanakkor üzeneteit
is küldi* FORGÓ BÁCSI.

Az ÚJ VIRÁGCSERÉP. (lásd a 375.)

A gyík a
tartozik. Piczik

mint minden
is hideg a tes
kelt, sokan ut
két. Pedig a

A GYÍK.

(Képpel a 377. l.)

A gyík a legszebb kis állatok közé tartozik. Piczike feje, okos fekete szemcs-

kéi, pikkelyes bőrének szép színe, nyulánk teste, roppant fürgesége, melylyel meredek falakon föl és apró hasadékokba bemászik; a legkedvesebb és legérdeke-
sebb állatkák közé sorozzák. De mert,

A VÁLYU. (lásd a 379. l.)

F. C. D. R.

mint minden hüllő, a legforróbb nyáron is hideg a teste s érintése fagyos érzést kelt, sokan utálják és üldözik szegénykét. Pedig a gyíkcoka egészen ártatlan

állat, mely soha senkit és semmit sem bánt, sőt az embernek még használ, mert apró rovarokból táplálkozik s így a kertekben sok kártékony férget elpusztít.

A forró égőv alatt honos gyíkok a mieinknél sokkal nagyobbak s nem is olyan szépek. Némelyeknek púp van a hátukon, mások fésűféle kinövést viselnek fejükön vagy hátuk hosszában, mint p. o. az indiai gyík, melyet mai képünk ábrázol. Valamennyi közt csak egy veszedelmes: a krokodil (alligator), mely szintén a gyíkokhoz tartozik s melynek nem tanácsos közelébe jutni.

CSAK EGY TIZKRAJCZÁROS!

„A lelkiismeret a legszigorubb bíró.“

(Vége.)

SEGÉD, ki nekem az orvosságot adta, észrevette, hogy több pénz van nálam, mint máskor s kérdezé:

„Ma talán több kell az orvosságból, mint máskor?“

„Oh nem! ez a pénz . . . ez . . . másra való,“ szoltam zavarodottan s a szó majdnem torkomon akadt. A fehér pénzdarab szinte égette a kezemet s azért hittem, hogy az a segéd rögtön kitalálta, hogy e tizkrajczáros nem jogos tulajdonom. Arczomba szökött a vér s a mint kiléptem az utcára, mindjárt arra gondoltam, hogy mihelyt haza érek, rögtön visszateszem a pénzt oda, a honnan vettem. „Nem! így nem kellemes pénzt birni,“ gondolám és gyorsan igyekeztem haza.

De midőn hazaértem, mit látok! Nagy rémületemre a néni már nem feküdt többé az ágyban, hanem fölkelte s az asztal mellett ült, úgy hogy lehetetlen volt a pénzt észrevétlenül visszatennem. Oh! mily keserves nap

volt az! Valahányszor néném megszólított, mindig összereztem s azt hittem, hogy már észrevette a pénz hiányát és kérdőre von! Mennyire elátkoztam azt a perczet, melyben azt a hibát elkövettem!

Zavaromban nem tudtam enni sem, leczkémet rosszul tanultam meg s az iskolában rosszul feleltem, úgy, hogy elvesztettem jó helyemet és hátra a rossz tanulók közé kellett ülnöm. Ez még inkább elkésérített és könyezve mentem haza. De otthon nem mertem sirni, nehogy néném észrevegye és okát kutassa. Estelinél alig ettem valamit, s néném, azt hívén, hogy beteg vagyok, korán ágyba küldött; és csakugyan beteg is voltam, mert a sok remegéstől, sirástól roppantul megfájult a fejem s egy ideig egészen kábultan feküdtem. Mikor magamhoz tértem, ismét csak az a szerencsétlen tizkrajczáros jutott eszembe s nem tudtam tőle aludni. Reggel még olyan csekélységnek gondoltam s most mily sulyosan éreztem a lopást! Akármily áldozatra kész lettem volna, hogy e lelki furdalástól szabadulhassak, — de erre most már persze nem volt mód. Ujra meg újra átgondoltam tetteimet s mindinkább fölismertem, mily bűnös volt az s végre Istenhez fohászkoztam s imát rebegve megfogadtam, hogy jóvá teszem hibámat s nem engedek többé a kísértésnek. E gondolat kissé megnyugtatótt s végre elaludtam; de álmaim is oly borzasztók valának, hogy szinte örültem, midőn virradni kezdett. Gyorsan talpra ug-

rottam s
hogy vala

Sziver
méltni kez
hetek a há
csétlen tiz
mázsa su
nyomta le
léptem a
a pénzt h
futottam
badon föll

Soha
napot; val
roszat ten
tak e nap
tottak arr
még a leg

Rég
nektek kis
vegyetek
ha talán
valamikor.

VESZE

rottam s nesztelenül öltöztem föl, nehogy valaki fölébredjen a házban.

Szívem hevesen dobogott s remélni kezdtem, hogy még kimenekülhetek a házból; elővettem azt a szerencsétlen tizkrajczárost, mely most egész mázsa sulyával látszott birni, ugy nyomta lelkemet. Óvatosan, halkán beléptem a másik szobába, visszatettem a pénzt helyére s ujjongó lélekkel futottam ki az udvarra, hol végre szabadon föllélegzettem.

Soha sem felejtém el e keserves napot; valahányszor kísértetbe jöttem rosztat tenni, mindjárt eszembe jutottak e nap kinszenvedései s megtanítottak arra, hogy becsületes legyek még a legkisebb dologban is.

Rég történt ez, de elmondtam nektek kis olvasóim, hogy tanuságot vegyetek belőle s eszetekbe jusson, ha talán szintén kísértetbe jönnétek valamikor.

Zsófi néni.

VESZEDELMESES ISMERETSÉG.

GYERMEKÖRÖM.

Perdül a kis dob

Nagy sebesen.

Pattog az ostor,

Igy szeretem.

A kicsi brúgó

Búgva görög,

A piczi hintó

Egyre zörög,

Még a lovaeska

Is szalad ám

Száll a nyomába

A kicsi szán.

De valamennyi között a java:

Az örömnünk színe, a fababa.

Figyelmeztetjük a tisztelt előfizetőket, hogy megrendeléseiket (posta-utalvánnyal) a „KIS LAP”-ra hova előbb ujtsák meg, mivel főlős példányokat nem nyomatunk. A „KIS LAP” előfizetési ára 1 évre 4 frt., fél évre 2 frt., ¼ évre 1 frt.

A „KIS LAP” kiadóhivatala, bálványu. 9. sz.

MIT JELENT EZ A RAJZOLAT?

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡